

**R. P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, E Societate Iesv, In
Collegio Romano eiusdem Societ. olim Theologiæ
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Disputaciones
Scholasticæ, Et Morales, De Sacramentis in ...**

Lugo, Juan de

Lugduni, 1652

3. Quo pacto reperiatur in Missa vera ratio Sacrificij? Referuntur veræ
sententiæ.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82340)

illos solos esse Sacerdotes, nec vllum alium posse in Ecclesia offerre Sacrificium prater illos; & adhuc liberum sit Ecclesie, alia sacrificia instituire, quae non ab aliis, sed ab illis, qui iam Sacerdotes à Christo instituti sunt, offerri possint. Sed contra hoc est; quia Christus non instituit, vel ordinavit suos Sacerdotes ad omnia sacrificia offerenda, sed ad vnum determinate, dum dixit: *Hoc facite, &c.* & ad hoc idem Sacrificium ordinantur de facto, dum illis dicitur: *Accipe potestatem Missae celebrandi, &c.* Ergo Ecclesia debebat postea eos ordinare, & consecrare ad alia sacrificia offerenda; alioquin non haberent potestatem ad illa: neque enim potest esse dubium, quod de iure natura aliquis potest constitui publica auctoritate Sacerdos ad aliqua sacrificia, & non ad alia; quia cum totum hoc pendat ex institutione, qua ille constituitur quasi Legatus publicus populi ad Deum, potest institui, vt fungatur illo munere per tale sacrificium, & non per aliud: & ita de facto ordinati sunt à Christo Sacerdotes Evangelici, cum solum dederit eis potestatem ad tale Sacrificium corporis, & sanguinis sui tali ritu offerendum. Deberent ergo per novam ordinationem ab Ecclesia accipere potestatem offerendi alia sacrificia, si alia instituerentur. Hoc autem non potest consequenter concedi: quia si ex eo, quod Christus constituit illos Sacerdos, colligimus, noluisse, quod sint alij Sacerdotes in Ecclesia prater suos; ergo ex eo, quod constituit, & ordinavit eos ad tale Sacrificium, colligi etiam debet, noluisse ipsum, quod esset alia ordinatio Sacerdotalis, qua fierent Sacerdotes, & ordinarentur ad alia sacrificia prater illud. Cur enim ex illa ordinatione colligimus magis, noluisse ipsum alios Sacerdotes, quam illud Sacerdotium prater illud? Rationes autem, & congruentias, quae ad hoc ita volendum fuerunt, vide apud Suarez loco citato.

SECTIO III.

Quo pacto reperitur in Missa vera ratio Sacrificij. Referuntur variae sententiae.

37. Difficultas oritur ex dictis sect. 1. Cum enim Sacrificium sit consecratio, & oblatio, quae fit per destructionem alicuius rei, non apparet, quid in Missa sacrificetur, nisi fortasse substantia panis, & vini, quae per conversionem destruantur; illud autem esset ignobile sacrificium, & dignitati Christianae Ecclesiae non consentaneum.

Prima sententia.

Variae sunt in hac quaestione sententiae. Prima docet, oblationem vocalem pertinere ad essentiam huius sacrificij: est autem duplex eiusmodi oblatio; vna fit ante consecrationem, altera post consecrationem; quia sacrificium est essentialiter oblatio, & species oblationis; ergo non potest intelligi sine oblatione; ergo vbi proprie offertur, ibi sacrificatur. Pro hac sententia assertur P. Vasq. *disp. 222. c. 1. Scutum*; & Gabrielem. Alij etiam solent citari: sed fortasse in alio sensu loquuntur.

38. Haec sententia communiter reiiicitur.

Hac sententia communiter reiiicitur, & merito; quia Sacrificium non tam in verbis quàm in actione aliqua consistit: nam cum Abraham sacrificabat filium suum, nihil certe scimus eum loqui voluisse, sed solum occidere filium, & comburere; non ergo potest per vocalem illam oblationem fieri verum sacrificium. Explicatur sane melius oblatio illa, & sacrificatio atque offerentis animus per verba atque adeo conducunt verba illa ad claritatem, & perpicuitatem (vt ita dicam) Sacrificij, non tamen ad essentiam: sicut neque etiam oblatio incensi indiget

P. Ioan. de Lugo, de Sacramentis.

verbis aliquibus, vt ritè fiat; satis enim erit, illud realiter cremare sine vlla verborum prolatione, per quod patet ad fundamentum illius sententiae: concedimus enim, sacrificium esse essentialiter oblationem, negamus tamen, oblationem debere necessario fieri per verba, imo oblatio sacrificij debet necessario fieri per aliquam aliam realem actionem diuersam à verbis.

Secunda sententia docet, fractionem pertinere ad essentiam huius Sacrificij. Ita Canus *lib. 12. de locis Theolog. cap. 13.* Probatur, quia illa est fractio mystica, & non ad distributionem Sacramenti facta; illa significat optime Christi mortem, sicut per mixturem corporis, & sanguinis significatur eius resurrectio. Item hoc ipsum videntur significare verba Christi: *Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur, hoc est, frangitur*; vt ex textu Graeco deduci videtur; vt notauit P. Vasquez *ubi supra, n. 11.* ibi autem videtur significari immolatio, quae pro Apostolis fiebat.

39.

Secunda sententia.

Hac etiam sententia communiter reiiicitur; primo, quia, licet illa ceremonia mystica sit, & visitata, non tamen vniuersaliter. Nam in Liturgia Basilij non fit mentio fractionis. Ita Suarez *dicta sect. 3. §. Tertio dicendum.* Sed nescio, quo fundamento id de Liturgia Basilij affirmet, in qua clarissime inuenimus, hostiam consecratam frangi à Sacerdote, eisdem fere verbis, quibus nos vtimur in fractione; vt videre est in eadem Liturgia *rom. 4. Biblioth. sacra, vel tom. 6. in editione Parisiensi, anni 1610.* Neque ego aliquam adhuc Liturgiam vidi, vbi fractio non praecipitur. Melius probari potest ex vsu Ecclesiae Latinae, in qua si hostia consecrata ante fractionem ceciderit in calicem, non frangitur, vt habetur in Missali Romano; non est autem verisimile, quod omitteretur vllò casu fractio, si pertineret ad essentiam sacrificij. Deinde sanguis non minus sacrificatur, quam corpus, & tamen species vini non diuiduntur, sed sumuntur; ergo fractio hostiae non est necessaria ad sacrificium corporis: est ergo illa fractio mystica, sicut etiam mixtio cum sanguine, sed non essentialis; sicut aliae multae actiones mysticae sunt in Missa, quae non sunt essentialiter requiritae, sed ab Ecclesia introductae ad significanda aliqua mysteria. Restant duae sententiae magis communes, & verisimiles, quarum praecipua fundamenta, & probabilitatem proponemus, vt postea inter vtramque facilius possimus aliquod ferre iudicium.

40.

Hac etiam communiter reiiicitur.

Tertia ergo sententia satis comunis docet, essentiam huius sacrificij reperiri in consecratione: reliqua omnia non pertinere ad essentiam. Hanc tenet innumeri, quos referunt, & sequuntur Suarez, & Vasq. vbi supra Card. Bellarm. *Less. de Institut. & iure lib. 2. c. 38. dub. 2. & lib. 10. de perfectionib. diuin. c. 13.* Seb. Perez *de Euchar. c. 11.* & fere omnes Recitiores. Fundatur praecipue testimonio multorum Patrum, quorum potissima haec sūt. Greg. 4. *Dialog. c. 36.* sic ait: *Quis fidelium habere dubium possit, in ipsa immolationis hora ad sacerdotis voces caelos aperiri; in illo Iesu Christi mysterio Angelorum choros adesse; sumis ima sociari, terrena caelestibus iungi, vnum quoc; ex visibilibus atq; invisibilibus fieri? Vocat immolationis horam quando verba proferuntur, & fit consecratio: dicit enim id fieri ad sacerdotis voces Irenaeus *lib. 4. contra Haereses. c. 32. n. 7.* de Christo sic ait: *sed & suis discipulis dans consilium, primitias Deo offerre ex suis creaturis, non quasi indigenti, sed vt ipsi nec infructuosos, nec ingratos sint, eum, qui ex creatura panis est, accipit, & gratias egis dicit.* Hoc est corpus meum: & calice similiter, qui est ex ea creatura, quae est secundum nos, suum sanguinem concessus est; & noni testamenti noua docuit oblationem.*

41.

Tertia sententia. Suarez, Vasquez, Bellarm. Lessius, Perez. Fundatur in testimonio P. Gregor.

42.

Irenaeus.

Greg Nyff.

Gregorius Nyffenus *Orat. 2. de Christi resurrectione, colum. 6.* vbi probat, Christum seipsum obtulisse in sacrificium, antequam se Apostolis edendum dedisset, his verbis: *Tunc aperte declarauit, agni sacrificium iam esse perfectum; nam victima corpus non est ad edendum idoneum, si animatum sit. Quare cum corpus edendum, & sanguinem bibendum discipulis exhibuit, iam arcana, & non aspectabili ratione corpus erat immolatum, ut ipsius mysterii per agentis potestati colliberat.* His verbis clare videtur supponere Irenæus, ante manducationem fuisse iam sacrificatam carnem Christi, tunc scilicet, quando apta reddita fuit, vt comederetur: illa enim est quasi occisio illius corporis; hoc autem certum est, non fieri nisi consecratione. *Idorus lib. 6. Etymolog. c. 19. Sacrificium dicitur, quasi sacrum factum; quia prece mystica consecratur in memoriam pro nobis Dominica passionis.*

Idorus.

Ambros.

Cyrillus.

43.

Sim Thestia
Iouic.Dionys.
Areop.

Rupertus.

Conc. Nic.
Guttebert.
Alfonf. Pif.

San. Trull.

44.

Ambros. Psalm. 39. Tunc ipse Christus offerre manifestatur in nobis, quando sermo eius sanctificat sacrificium, quod offerimus. Sermo autem Christi non est alius, nisi verba consecrationis, vt constat. *Cyrillus Hierosolymit. Catech. 5. myst. ag. sic ait: Deinde vero, postquam confectum est illud spirituale sacrificium, & ille cultus incrementum, super ipsa propitiationis hostia obsecramus Deum pro conuincione Ecclesie pace, &c.* Et infra: *Cum hoc sacrificium offerimus, postea facimus mentionem etiam eorum, qui ante nos obdormierunt, &c.* Vbi videtur aperte supponere, sacrificium ante consumptionem fuisse ipsa consecratione factum; quia commemoratio pro defunctis post consecrationem fit ante consumptionem. *Simeon Thessalon. lib. 2. de myster. Ecclesie. c. 23. quem affert P. Vasq. ex Francisco Turriano in c. 50. lib. 8. Apostolicarum constitutionum Clementis, vbi querit, quando munera sacrificentur: respondet autem: nec ante consecrationem, nec post consecrationem, sed in ipsa consecratione; tunc enim fit mutatio ex panem non mactatum in corpus Christi, quod vere fuit mactatum; sicut sacrificium ouis tunc fit, cum in oue fit mutatio ex non mactata in mactatam.* Hoc testimonium valde commendat Vasquez in *presenti, n. 39.* dicens, illud esse omnium preclarissimum: sed eiusdem auctoris mentionem fecerat: locum vero in Turriano, quem citat P. Vasq. inuenire non potui, quia in illo lib. 8. non sunt 50. cap. forsan fuit error calami, vel typographi. Omitto alia testimonia minoris momenti, quæ afferunt Suarez, & Vasq. locis allegatis. *Uis addit Dionys. Areopagitam P. Salmer. tom. 9. in Euang. 1. 29. assert. 4.* Sed non inuenio in Dionysio aliquid, quod non possit ad omnes sententias reduci. Melius adduci potest *Rupertus lib. 2. in Exod. c. 6. vbi de Christo sic ait: Prius propriis manibus Deo Patri semetipsum immolauit, accipiens panem, & vinum, mira atque ineffabili sanctificans potentia transferens hæc in corpus, & sanguinis sui sacramentum.* Ecce, immolationem in ipsa transubstantiatione videtur constituere. Item ex Concilio Niceno 1. apud Guttebertum *lib. 1. de veritate corporis & sanguinis Christi, & Alfonso Pisanum Societatis Iesu lib. 3. de Concilio Niceno in hæc verba: Quin potius, cogitatione nostra sursum erecta intelligamus fide, positum esse in sacra illa mensa agnum illum Dei, qui tollit peccata mundi increuente à sacerdotibus immolatum.* Non dixit, immolandum, sed immolatum, iam ante ipsam sumptionem. Idem videtur indicari in *Can. Trullano 52. vbi prohibetur in feriis Quadragesimæ, panem benedictum offerri, hoc est, consecrari; quasi idem sit offerre, & consecrare.*

te etiam eorum, qui dicunt, sacrificium non fieri feria sexta maioris Hebdomadæ, quando non datur consecratio: nam eo ipso significant, consecrationem essentialiter requiri ad actionem sacrificandi. Sic loquitur *Rupertus lib. 6. de Diuin. Offic. c. 3. Hæc, inquit, non sacrificamus, dum nobis hostia demanibus tollitur: non sacrificant amici, dum trucidant inimici.* Quæ verba eadem omnino habet *Hugo de S. Victor lib. 5. ex codice Miscellaneor. c. 43. tom. 3.* Fortasse illud desumpsit ex *Ruperto*, qui fuit aliquantulum antiquior; si tamen liber ille sit Hugonis, de quo est dubium. Caterum idem Hugo alibi, scilicet *lib. 3. de Offic. Ecclesie. c. 20.* aperte dicit, illa die Missam non celebrari. Eodem modo loquitur *Theodoros Balsam. in Can. 32. Trullanum*, vbi iubetur, ne in Quadragesima consecratur, nisi in Sabbato, Dominica, & aliquibus festis, sed fiat Sacrum ex preconsecratis, quæ confuetudo seruatur apud Græcos per totam Quadragesimam: sicut apud nos feria sexta in Parasceue *Theodoros* ergo de illo ritu sic ait: *Sæculum est, ut ieiuniorum dies, ieiuniorum, & compunctionis dies sint, ad sua vniuersiusque peccata expianda. Den autem Sacrificium peragere, est perægrycum agere, &c.* Cum ergo nemo possit morere, & gaudio simul affici, statuerunt Patres, ne consecraretur Sacrificium tota Quadragesima excepto Sabbato, Dominica, & Annuntiationis festo: in iis enim festum agitare, non stare, aut ieiunare, aut gemituere iussi sumus. Ecce, negat aperte, tunc fieri Sacrificium, quia die non consecratur. Eodem modo dicitur in officio de mysteriis ante consecratis, quod habetur in *tom. 4. vel 6. Bibliothecæ Patrum*; vbi ponitur ritus illius Officii, cum autem Sacerdos sumit hostiam preconsecratam ex Sacrario, prescribitur, vt nihil dicat; subditurque ratio his verbis: *nam præsanctificatum, & consummatum est istud Sacrificium.* Hoc etiam modo loquuntur Patres Concilij *Tolet. 16. can. 8. vbi dicitur: feria sexta in Parasceue nullum omnino Sacerdotem posse Missam celebrare.* Eodem modo loquitur *Ordo Romanus* antequam in die Parasceue. *Alcuinus lib. 2. de Diuinis Officiis in eodem die.* *Rabanus lib. 2. de institutione Cleric. cap. 37.* & *Amalarius Fortunatus Episcopus Treuerensis lib. de Ecclesiast. Offic. c. 13.* iuxta editionem Rom. anni 1591. Sed tamen merito notatur in margine, illa verba deesse in plerisque exemplaribus: quare credibile est, non esse legitima; quia hic Auctor postea *lib. 4. c. 20.* expresse asserit, illa feria sexta esse Missam, sicut illam, quæ erat tempore Apostolorum, licet non cum ceteris, quæ postea sint addita; quare ipse existimat esse veram, & substantialem rationem Missæ in officio illius diei. Alij tamen antiqui fere communiter dicunt, illo die non cantari Missam in Ecclesia. Vnde non video, quo fundamento dixerit *Magister Nugnus* in presentis sensum omnium fidelium esse, illo die celebrari Missam, neque vllum de hoc dubitare. Certe Patres Concilij *Toletani* fideles erant, & non solum dubitarunt, sed negarunt.

Tertio probatur, quia Sacerdos in sua Ordinatione solum accipit potestatem ad offerendum Sacrificium: non enim dicitur illi: *Accipe potestatem consecrandi, sed offerendi Sacrificii:* ergo ipsum consecrare est offerre; alioquin non apparet, vbi datur ei principalis potestas, quæ habet in ordine ad consecrandum. Quarto, quia certum est, Christum in cæna obtulisse Sacrificium: non est autem æque certum sumptisse Eucharistiam: ergo ipsa consecratione obtulit: non enim est verisimile Euangelistas omisisse actum potissimum sacrificandi, quem Christus Apostolis præcepit: tamen nullus Euangelista referat celebrare Christum ipsum communicasse.

Quinto

Quinto, Christus est nunc principalis offerens vna cum Sacerdote non sumit autem Christus corpus suum per Sacerdotem, sicut consecrat illud verbis Sacerdotis: ergo Sacerdos non offert, quando sumit, sed quando consecrat corpus, & sanguinem Christi. Hæc sunt fundamenta potissima huius sententia; alia leuiora postea videbimus.

46. *Quarta sententia docet, summptionem huius Sacramenti esse id, in quo essentia huius Sacrificij consistit. Ita Ledesina & alij, quos refert Suarez Sect. 5. in principijs; quibus videtur fauere S. Thomas multis in locis infra adducendis. Probatur etiam primò auctoritate, Augustinus lib. 17. de ciuit. Dei. 5. rom. 5. Manducare panem, quod est in nouo testamento Sacrificium Christianorum. P. Salmeron ubi supra §. An vero. circa finem paragraphi assertit pro hac sententia Concilium Neocæsariense, can. 13. & Concilium Laodicenum c. 19. Sed non video in iis aliquid, quod faciat ad propositum. Afferri etiam solet Concil. Toler. 12. c. 5. vbi reprehendit eos, qui in Sacrificio non sumebat corpus, & sanguinem Christi; & addit rationem in hac verba: Nam quale erit sacrificium, cui nec ipse sacrificans particeps esse dignoscitur? Sed ex illo textu magis potest confirmari contraria sententia nam statim subiungit Concilium hæc alia verba, quibus aperte videtur condistinguite immolationem à summptione: Ergo modis, inquit, omnibus tenendum est, ut quotiescumque sacrificans corpus, & sanguinem Iesu Christi Domini nostri in altario immolat; toties perceptionis corporis, & sanguinis Christi se participem præbeat. Sane si pro eodem sumeret summptionem, & immolationem, hoc præceptum ridiculum esset; nam idem esset, ac diceret quotiescumque immolat immolet: vel quotiescumque sumperit, toties sumat corpus, & sanguinem Christi. Ergo fateri debemus, ibi magis probari oppositam sententiam. Potest tamen afferri pro ista Pet. Cluniacensis lib. 1. Epistoliarum, cap. ... Contra id quod dicunt, Missam nihil esse, nec celebrari debere; vbi explicans, quomodo dicatur Christus in altari immolari, sic ait: Neque enim ibi Christus, ut olim, dolores, aut mortem patitur; cum tamen immolari dicatur. Dicitur autem immolari; cum licet immolabiliter in altari frangitur, dividitur, comeditur, cum his, & quibusdam alijs signis, in quantum fieri potest, mors Domini maxime repræsentatur.*

47. *Secundo probari potest prædicta sententia ex alijs, qui loquentes de Officio ferie sextæ in Parasceue, & de Officio Græcorum in Ferijs Quadragesimæ, quando ex præconsecratis celebrant, appellant illud Sacrificium. Sic loquitur Ecclesia Latina in Officio illius diei, dū orat: Sic fiat Sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie, ut placeat tibi, Domine Deus. Et postea dicit Sacerdos: Orate, fratres, ut meum, ac vestrum Sacrificium acceptabile fiat, &c. Confirmari potest ex Concilio Laodicen. can. 49. vbi præcipitur in Quadragesima fieri Sacrum ex præsanctificatis, exceptis aliquibus diebus; vbi indicat, tunc etiam fieri Sacrificium sine consecratione; nam facere Sacrum, & Sacrificare, idem videtur.*

48. *Tertio probari potest, quia si Sacrificium consisteret in sola consecratione, frustra applicaretur post consecrationem pro aliquo: nam fructus Sacrificij non potest esse in suspensio. Hoc autem est contra usum Ecclesiæ, quæ post consecrationem applicat sacrificium pro defunctis; ergo ideo, quia nondum est posita essentia Sacrificij.*

Quarto probatur ratio à priori, quia per solam consumptionem fit destructio rei oblata: consecratio autem magis est adductio, vel productio victima, quam eius destructio: Sacrificium vero vt Sa-

crificium, fit per destructionem, qua res oblata destruitur in Dei cultum, vt supra vidimus; non ergo potest consistere essentia huius Sacrificij in consecratione, sed magis in consumptione.

Quinto, quia si sumptio non esset de essentia Sacrificij, non apparet, cur sit tam stricta obligatio sumendi, quoties consecratur: siquidem iam esset peractum Sacrificium, præsertim si species vini post consecrationem effundantur, quo casu necesse est alias consecrare; ergo ideo quia sine sumptione non est Sacrificium; alioquin magis esset repetere consecrationem nouam, quam perficere illam præcedentem. Hæc sunt fundamenta huius sententia.

Vides, pro vtraque parte esse rationes difficiles. Pro vtraque etiam videtur esse S. Thomas diuersis in locis: nam quod consecratio sit actio sacrificandi, videtur sentire q. 82. art. 4. ad 1. vbi dicit, consecrationem Eucharistia non esse sicut consecrationem chrisimatis: illa enim consecratio est sacrificium; non autem hæc. Item q. 83. art. 4. in corpore, vbi dicit, Sacerdotem post consecrationem petere, vt Sacrificium iam peractum, sit Deo acceptum. Et clarius q. 82. art. 10. in corpore, vbi ait, consecratione huius Sacramenti Sacrificium offertur; & in solutione ad 1. sic ait: Hoc Sacramentum perficitur in consecratione, in qua Sacrificium Deo offertur. Et contra vero, quod sumptio ipsa pertinet ad essentiam Sacrificij, videtur probari ex eodem S. Thoma q. 80. art. 12. ad 3. vbi dicit, Sacerdotem in persona omnium sumere hoc Sacramentum; ergo illa actio non est priuata, sed actio publica, & per consequens oblatio huius Sacrificij. Item q. 83. art. 6. ad 3. dicit, si post consecrationem species vini consecrata non possint sumi propter aliquem casum, debere aliud vinum consecrari, & sumi, ne maneat Sacrificium imperfectum; ergo non perficitur sola consecratione. Potest item adduci sanctus Doctor art. 2. ad 2. vbi dicit, feria sexta in Parasceue sumi à Sacerdote corpus Christi præconsecratum, ne careat Ecclesia illa die fructu passionis Christi; vbi videtur sentire, per ipsam summptionem communicari fructum huius Sacrificij, non solum sumenti, sed Ecclesie cuius nomine sumit; ergo illa sumptio non est sumptio vt-cumque, sed oblatio Sacrificij. Denique 1. 2. q. 85. art. 3. ad 3. dicit panem in tantum sacrificari, in quantum frangitur, comeditur, & benedicitur; sicut alimalia occisione sacrificabantur. Vides etiam, pro vtraque parte adduci non improbabiler S. Thomam. Nunc videamus, quomodo possimus vtramque conciliare. Prius tamen oportet et examinare rationes, quibus essentiam Sacrificij in consecratione stare explicant Auctores illius tertie sententia.

SECTIO IV.

Quomodo consecratio pertinet ad essentiam Sacrificij, variè à Theologis declaratur.

Quamuis in ea sententia, quæ dicit, substantiam huius sacrificij consistere in consecratione, conueniat maior pars Theologorum; differunt tamen non parum in modo illam defendendi, & declarandi, quomodo consecrare sit formaliter sacrificare, cum per consecrationem non destruat, sed potius producat, vel saltem ponatur ibi de nouo corpus, & sanguis Christi.

Primo dicunt aliqui, in consecratione interuenire destructionem substantie panis, & vini, quæ destructio fit in cultum, & honorè Dei. Sed hoc bene impugnant Bellarminus d. lib. 1. cap. 27. proposit. 8. & Vafq. in præsent. n. 51. quia hoc sensu non rati corpus, & sanguis Christi, quam substantia ipsa panis, &

49. Quinto.

50. Pro vtraque parte rationes sunt difficiles. S. Thom.

Primo dicunt aliqui consistere in consecratione panis & vini. Bellarm. Vafquez.